

Nr 178

Av fru **Lindskog m. fl.**, om översyn av reglerna för bestämmande av den avdragsfria inkomsten för folkpensionärer.

Genom folkpensioneringens olika former beredes trygghet för livsuppehållet åt olika grupper av människor, som tidigare tvingats utnyttja sin arbetskraft till det yttersta. De förbättrade arbets- och levnadsförhållanden som numera råder medför att många som blir berättigade till ålderspension har en del av sin arbetsförmåga kvar och önskar att få utnyttja den. För sjuk- och invalidpensionärer samt för dem, som åtnjuter änkepension, är det ännu viktigare att deras kvarstående arbetsförmåga kommer till användning. För dem kan arbetstiden bli av längre varaktighet än för en ålderspensionär. Sysselsättning som motsvarar arbetsförmågan är betydelsefull för pensionärens eget välbefinnande, men även ur samhällsekonomisk synpunkt representerar dessa grupper ett tillskott av arbetskraft, som tack-samt bör utnyttjas.

Med nuvarande arbetslöner kommer en pensionär ganska snart upp i den inkomst, att de inkomstprövade pensionsförmånerna minskas. Dessa har visserligen inte tillämpats längre tid än tre år, men gränserna föreslogs av 1950 års folkpensionsrevision i dess betänkande SOU 1951:45. Förslaget grundar sig alltså på en inkomst- och levnadskostnadsberäkning väsentligt olik den nuvarande. I väntan på förbättrade förmåner genom en kommande tjänstepensionering och då pensionärernas levnadsstandard i görligaste mån bör följa andra samhällsgruppers, kan en omprövning av reglerna för inkomstprövningen anses välmotiverad trots den korta tid varunder de nuvarande reglerna varit i tillämpning.

Under vårriksdagen 1956 höjdes det skattefria avdrag, som tillämpas för bl. a. folkpensionärer, från 3 000 till 5 000 kronor. Det lägre avdraget ansågs ligga under existensminimum och en höjning till 5 000 kronor välmotiverad. Men i många kommuner med lågt bostadstillägg når inte en pensionärs inkomst upp till existensminimum även med en inkomst på 1 000 kronor för ensamstående och 1 500 kronor för äkta makar utöver folkpensionsförmånerna. Enligt åldringsvårdsutredningen tillämpar 95 % av landsbygdkommunerna ett bostadstillägg på mellan 100 och 840 kronor per år. Det måste således vara i konsekvens med det av riksdagen 1956 fattade beslutet att gränsen för den avdragsfria inkomsten höjes.

Under hösten 1956 företogs inom pensionsstyrelsen en utredning, som var avsedd att läggas till grund för omprövning av de avdragsfria förmögenhetsgränserna. Avsikten härmed var att pröva i vad mån de egnahemsägare

som tillika var pensionärer genom de höjda taxeringsvärdena fått sina pensionsförmåner minskade på grund av större inkomst av förmögenhet. Då det ansetts nödvändigt ompröva de avdragsfria förmögenhetsgränserna måste det anses lika angeläget att ompröva gränserna för den avdragsfria inkomsten av förvärvsarbete.

Härmed hemställes,

att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om en snar översyn av reglerna för bestämmande av den avdragsfria inkomsten för folkpensionärer, i vad det gäller inkomst av arbete, och med beaktande av de synpunkter, som ovan anförts.

Stockholm den 23 januari 1957

Elsa Lindskog

Olof Persson

Helge Lindström

Lisa Johansson

Artur E. Lundqvist

Thyra Löfqvist

Mary Holmqvist

Evert Svensson

Olof Andreasson

Nr 179

Av herr **Svensson** i Stenkyrka **m. fl.**, om ändrad lydelse av 14 och 15 §§ familjebidragsförordningen.

Värnpliktig, som driver näring eller rörelse, kan i stället för familjepening och bostadsbidrag erhålla näringsbidrag till bestridande av kostnader för näringen eller rörelsen under sin tjänstgöringstid. Härigenom avser man främst att trygga, att närings- eller rörelseidkarens militärtjänstgöring inte skall få äventyra näringens eller rörelsens fortbestånd. Även sedan stadgandet om företrädesrätt för näringsbidrag, som avser upprätthållande av rörelse, framför andra former av familjebidrag slopats, måste näringsbidraget sägas ha en angelägen uppgift att fylla. Detta gäller framför allt vid inkallelser, som är mera omfattande och särskilt berör äldre värnpliktiga, som givetvis i större utsträckning än de yngre är egna företagare.